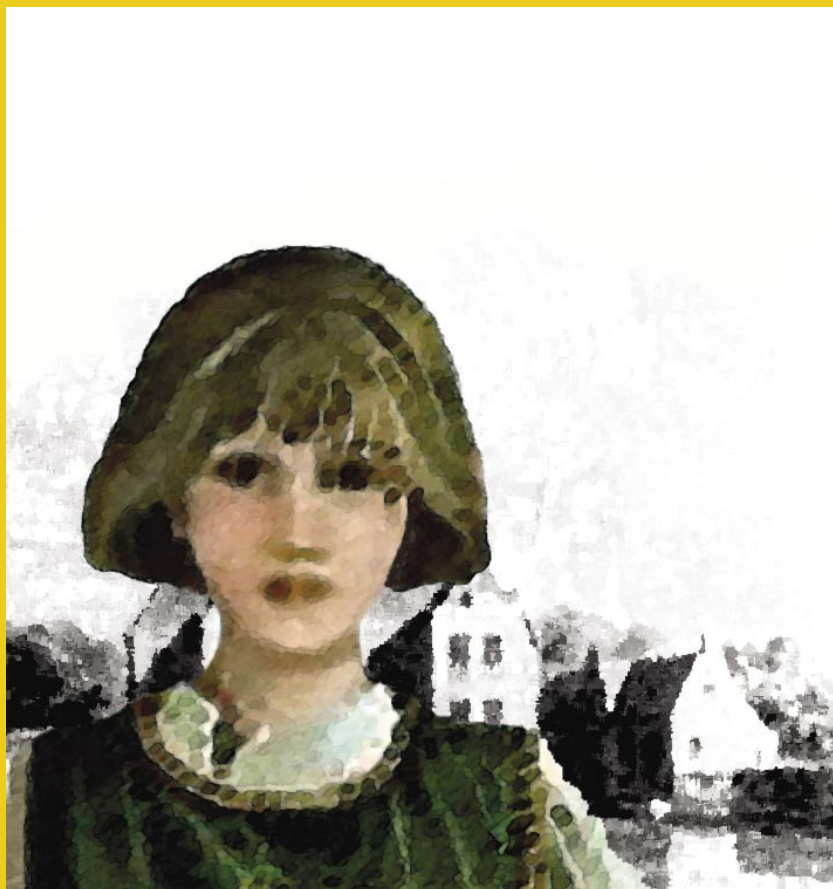

(erotische) herinneringen
van een mooie jongen
communekind en puber in de 70er jaren

boedi

Het is niet bekend wie Boedi is.

Het is zijn verhaal. Een hoogbegaafde jongen die vrij opgroeit in een stimulerende omgeving.

In dit eerste deel volgen we hem in zijn ontwikkeling van kind naar puber en zijn entree in de grote wereld.

Het is mogelijk dat personen zich herkennen in de hier beschreven personages, of anderen daarin herkennen. De namen zijn in ieder geval fictief. Specifieke locatiebeschrijvingen zijn aangepast. De illustratie op de omslag is niet historisch.

De uitgever

colofon

*(erotische) herinneringen van een mooie jongen
communekind en puber in de 70er jaren*

boedi

©2012 Uitgeverij Magister

De burgerlijke naam van de auteur is bekend bij de uitgever.

Redactie en samenstelling: Ewout Storm van Leeuwen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Magister

www.uitgeverijmagister.nl

NUR 301

ISBN 9789072475206 (paperback)

ISBN 9789072475213 (eBoek)

1

Mijn moeder heeft me verteld dat ik net drie was toen ze in onze commune in het kasteel ging wonen. Ik heb er zelf geen bewuste herinneringen aan.

Voor mij was het kasteel gedurende mijn jeugd mijn hele wereld. Ik kwam nauwelijks buiten de grenzen van het landgoed. De wereld kwam genoeg naar ons toe. Althans: een strenge selectie er uit. Wat er het kasteel binnen kwam aan mensen en spullen moest met kunst te maken hebben.

Pas toen ik een jaar of tien was vergrootte ik af en toe mijn actieradius tot de uiterwaarden en een opblaasbootje op het wiel achter de dijk. Totdat het bootje lek raakte doordat het haakje van mijn hengel het openscheurde. Ik vond vissen wel spannend, vooral dat bewegen van de dobber. Totdat ik een keer werkelijk iets ving. Een paling nog wel. De noodzaak het beest dood te maken omdat hij het haakje had ingeslikt en de smerboel die het werd, hebben me voorgoed van het vissen genezen.

Verder weg lag een dorp achter de dijk. Dat was de vijand, was me ingeprent.

De rivier was mijn toevluchtsoord als ik in de knoop zat. Uren heb ik op een strandje gezeten, leunend tegen een enorme wilg.

Toen ik vijf was, werd mijn bed van mijn moeders kamer verplaatst naar een van de zolderkamers, bij twee meisjes. Ik mocht als troost één nacht per week bij mijn moeder in bed slapen.

De eerste avond in de nieuwe kamer lag ik te zachtjes te jammeren. Het oudste meisje klom uit het brede bed, waar ze met haar zusje sliep. Ze trok mij bij een arm uit mijn bed, troonde mij mee – van verbazing hield ik op met grienen – en legde mij tussen haar en haar zusje in.

‘Zo, nu niet meer huilen,’ beval ze. ‘Anders kunnen wij niet slapen.’

‘Ik heet Dotte,’ fluisterde het kind naast me. ‘Ik ben vier, en jij?’

‘Ik word volgende maand zes,’ zei ik met een zekere trots.

‘Ik ben al zeven,’ zei het grote meisje streng. ‘Jij heet Boedi, toch? Ik heet Melanie. Ik kan al lezen.’

Demonstratief pakte ze een boekje en begon te lezen. Het was er eigenlijk te donker voor. Driftig rommelde ze onder het bed en haalde een zaklantaarn tevoorschijn. Zo’n platte, met een rond glaasje voorop. ‘Er is hier geen elektriciteit,’ verklaarde ze onder het lezen. ‘Als de batterij op is moet je er een nieuwe in doen. Ze liggen in de kelder, in een doos.’

Even later: ‘In de kelder is ook geen licht. Maar daar mag je met een kaars in. Hier op zolder niet. Omdat het allemaal hout is kan het affikken.’

Ik huiverde even van het woord. Affikken. Het meisje had mij in een paar zinnen heel wat beter wegwijs gemaakt dan de ner-

veuze woordenstroom van mijn moeder, waar ik gedwee naar geluisterd had, maar niets van had begrepen.

Het meisje draaide zich met een ruk om en ging met haar gezicht boven het mijne hangen. Haar lange haar hing rond mijn hoofd, zodat ik haar als in een tunnel zag, van opzij beschenen door de zaklantaarn.

‘Je moet mij Mee laa nie noemen. Zeg eens?’

‘Ja Melanie,’ fluisterde ik. Ik was op slag verliefd. Door dat haar, waarmee ze ons in een magisch wereldje insloot.

Ze zag het, glimlachte en gaf me een kus. Ze liet zich zakken en legde haar hoofd naast het mijne. Dotte kroop aan de andere kant tegen me aan en sloeg haar arm om me heen. Ik was onmiddellijk verliefd op Dotte. Ook zij gaf me een kus.

Zo zijn we op die gedenkwaardige avond als het ware met elkaar getrouwd.

Er kwamen meer mensen in het kasteel wonen. Kamers in de andere vleugel, die lang leeg hadden gestaan, werden ingericht met oude meubelen, werktafels, lampen aan draadjes, versleten tapijten en groentekisten met servies, verf, kleren en boeken. Sommige nieuwe bewoners hadden kleine kinderen en baby’s bij zich. Het begon overal naar terpentijn, walmende kaarsen, luiers en muf beddengoed te ruiken. Kleine kinderen renden en joelden over de gangen. Toen er eentje van een trap was gevallen, verschenen er provisorische hekjes voor de trapgaten. Ik trok me terug in ons gedeelte van het kasteel.

Ik moest niets van die nieuwe bewoners en hun lawaaiige grut hebben.

Mijn moeder kreeg ik steeds minder te zien. Ze was 's nachts vaak niet op haar kamer. Ze zag er 's ochtends gelukkig en een beetje verformfaaid uit. Soms zag ze me niet eens, andere keren als ik haar tegenkwam pakte ze me op, kneep me zowat fijn, draaide met me in het rond en zette me weer neer. Ze zong bijna de hele tijd.

Ik speelde elke dag met de twee meisjes. Er waren verder geen kinderen van onze leeftijd. Niemand lette op ons. Ik wist wel wie hun vader en moeder waren, maar die waren allebei met een ander en bemoeiden zich weinig met de meisjes. Wij wisten niet anders dat we een grote familie waren, waar de volwassenen en de kinderen apart leefden. We vonden het wel best, zo. Gelukkig was Melanie heel zorgzaam, zei dat we onze tanden moesten poetsen, viste onze schone was uit de manden en nam ons af en toe mee naar de badkamer, waar ze Dotte en mij ging wassen. Het was zomer en we speelden hele dagen buiten. In het huis was het druk en lawaaiig. Er waren altijd logees, de oprijlaan stond soms vol met auto's. Er klonk tot laat in de nacht muziek, waar we gerustgesteld bij insliepen.

Toen de zomer ten einde liep en we met alle bewoners druk waren met de oogst uit de tuinen en boomgaard, werden we opeens opgemerkt.

'Moeten die kinderen niet naar school?' hoorden we iemand vragen. 'Het is al begin september.'

We keken elkaar verschrikt aan. School, dat klonk niet best. ‘Naar dat dorpsschooltje zeker. Dat kun je deze kinderen toch niet aandoen? Die worden er dood gepest,’ zei de kasteelheer. ‘Wil je ze dan zelf les gaan geven?’

‘Wat is school?’ vroeg Dotte angstig.

‘Dat is een lelijk gebouw waar kinderen in opgesloten worden en rijtjes uit hun hoofd moeten leren,’ antwoordde Melanie. ‘Dat staat in een boek dat ik gelezen heb.’

‘Zo, kun jij al lezen?’ vroeg een schorre mannenstem. ‘Waar heb je dat geleerd?’ We keken gealarmeerd op naar de man.

‘Het is Dries,’ fluisterde Melanie tegen ons. ‘Hij schrijft boeken.’ Tegen de man: ‘Jij bent Dries, hè? Ik heb lezen van mijn moeder geleerd.’

‘Willen jullie ook leren lezen?’

Ik keek Dotte aan en zij mij. We knikten allebei gretig.

‘En leren rekenen? En andere landen? En hoe de planten groeien en de dieren?’

We waren verkocht. We keken Dries dwepend aan. Hij lachte. ‘Ik zie het al. Vanaf morgen zal ik jullie elke ochtend les geven. Tot één uur, dan ga ik eten en aan mijn boek werken.’

Vanaf die dag kregen we les in de oude druivenkas tegen de tuinmuur. De druivenstokken waren wel zo dik als mijn arm. De druiven brachten heel wat op. Dat wisten we, omdat we bij de oogst hielpen en de volle kistjes contant werden afgerekend door de groenteboer. We stonden er allemaal omheen, met argusogen te kijken of hij wel genoeg betaalde.

In de tuinen stond nog een druivenkas, een eindeloos lange serre van gietijzer en kleine ruitjes. Tot de druiven met Bordeauxse pap werden gespoten mochten we er spelen als het regende. Alleen niet voetballen. Ons was verteld dat het spul waar ze mee spoten zo heette en we het niet mochten aanraken.

In het voorjaar en de zomer werd het te warm in de muurkas als de zon scheen. We verhuisden dan met onze boeken en schriften naar de boomgaard. Bij harde wind en regen werden de lessen verplaatst naar de oude ridderzaal. Daar was echter weinig licht: de bedrading was afgekeurd. Dat vonden we alle drie een heel gewichtig feit, dat we met grote ernst aan nieuwe kinderen vertelden. Pas later begreep ik wat het betekende.

Wij vonden het echter geen punt om te tekenen en te lezen bij het licht van stormlantaarns. Als Dries ging vertellen, konden ook die uit.

Ons schooltje had drie leerlingen, wij dus, toen we er mee begonnen. Toen ik twaalf was en we naar een echte school gingen, bleven er acht kinderen over.

Toen ik heel klein was werd ik een keer Little Buddha genoemd. Dat werd al gauw Boedi. Zo heet ik nog.

We waren de hele godganse dag aan het spelen. Ik werd meestal heel vroeg wakker en dwaalde 's zomers in mijn eentje door de tuinen, het park en het bos. Het park was een grotere wildernis dan het bos, want dat werd nog regelmatig gedund voor het hout.

Ik kende alle dieren die op het landgoed woonden, de konijnenholen, zelfs een vossenhol en een dassenburcht. Ik volgde de groei van jonge vogeltjes in hun nesten. Ik heb tamme duiven, kauwtjes en zelfs een tamme kerkuil gehad.

Als de winter naderde en het zo vroeg nog donker was, sloop ik door het kasteel, onderzocht de ateliers, bekeek wat er intussen geschilderd was en belandde daarna al snel in de keuken in het souterrain.

Als ik er eieren ging bakken kwamen de meisjes steevast naar beneden in hun nachtpon, bedelen of ik voor hen ook een ei wilde bakken. Ze roken het: de schoorsteen van de schouw boven het fornuis liep door onze kamer en lekte een beetje. Eieren waren er genoeg: de commune hield tientallen kippen. Tot halverwege de ochtend bleef het kasteel helemaal van ons. Alleen Bart, de smid en ijzerkunstenaar, begon vroeg in het poortgebouw te werken, wat we vanaf een raam in de ridderzaal konden zien aan het blauwe licht van zijn lasapparaat.

Als het regende en hard waaide slopen we met onze borden en theepot naar de zolder en kropen in het grote bed van de meisjes. Met een buik vol brood en ei en warme thee sliepen we dan nog een uurtje. Dan kwam het ritueel van het wassen. In een badkamer, vol met koperen buizen, een wit bad op leeuwenpootjes en een vloer van losgeraakte plavuizen, gingen we ons in de badkuip douchen met het warme water uit de geiser. Met geconcentreerde aandacht wasten we elkaar met een oude scheerkwast tussen de benen.

Ieder van ons werd om de beurt gewassen, afgedroogd, de haren geborsteld en op luis gecontroleerd, terwijl de ander je gatje open trok en er met een rood waterpistool warm zeepsop in spoot. Mijn eikeltje was het brandpunt van de aandacht van de meisjes. Op mijn beurt moest ik met het waterpistool hun spleetje bespuiten, dat ze met twee vingers voor me open hielden. Latere variaties waren dat Melanie op mijn benen ging zitten, mijn voorhuid omlaag trok, zoveel mogelijk van mijn dingske in haar spleetje drukte, waarna ik haar zo hard mogelijk met een straaltje water tussen mijn tanden door bespoot. Dotte vond het leuk om van de gelegenheid gebruik te maken om op mijn hoofd te plassen. Ze douchte me dan onmiddellijk weer af, want ze vond het toch wel brutaal van zichzelf.

Na onze waspartij was het meestal licht geworden en gingen we tekenen in de ridderzaal.

's Zomers gingen we niet douchen, maar in de slotgracht zwemmen. Er was een diep stuk zonder waterlelies en algen, met een steiger en een roeiboort, waar we vanaf sprongen. We hadden het dan meestal te druk voor onze spelletjes.

Nog zo'n ritueel was dat we tegelijk plasten als we buiten speelden. We kropen dan tussen de bosjes en gingen wijdbeens hurkend in een kringetje wachten tot we alledrie zover waren. Dotte kon een straal recht voor zich uit plassen. Dat vond ik echt knap, zo zonder piemel. Ze moest dan wel haar onderbroekje uit doen, anders pieste ze het helemaal nat. Daarom droeg ze later niets onder haar lange jurken.

2

Op een regenachtige avond in het late voorjaar konden we niet slapen van de vochtige warmte.

‘Ik heb sleutels gevonden,’ zei Melanie. ‘Zullen we gaan kijken waar ze op passen?’

Opgewonden lieten we ons uit bed glijden, deden onze slofjes aan en liepen achter Melanie met haar zaklantaarn aan.

Ze liet ze ons zien: aan de sleutel van de deur naar onze zolder hingen nog een paar sleutels. Ze wees: ‘Kijk, die deur zit op slot. Die heb ik al vaak geprobeerd. Laten we kijken of deze sleutels er op passen.’

Opgewonden volgden we haar. Melanie liep met de sleutel voor zich uit vastberaden af op een deur in een slordig gemetselde muur. De sleutel paste!

Het slot werkte dan wel, maar de deur moesten we met verende krachten door de verroeste scharnieren heen drukken. We kregen hem net ver genoeg open dat we er doorheen konden. Aan de andere kant liep de zolder, tot onze teleurstelling, gewoon door. De vloer was alleen onbeschrijfelijk smerig. Voorzichtig liepen we op onze slofjes door de dikke laag stof en ingewaaid vuil. We keken zo tegen de dakpannen aan.

‘Daar, een trap naar beneden!’ fluisterde Dotte. We slopen er naar toe. We probeerden de vloer niet te laten kraken, wat redelijk lukte, dankzij de dikke laag vuil.

Als katjes in een vreemd pakhuis slopen we de houten trap af. Hij kwam uit op een portaalje met twee deuren en een gangetje. De deuren zaten op slot en onze sleutels pasten er niet op. Er zat niets anders op dan het gangetje te proberen.

Ook hier was alles bedekt met een veerkrachtige laag stof, zodat we geen geluid maakten.

‘Hier woont niemand,’ fluisterde Melanie. ‘Kijk maar, nergens voetstappen in het stof.’ Onze voetstappen waren de eerste sinds eeuwen, leek het wel.

‘Hier beneden misschien wel,’ fluisterde ik. ‘

Het gangetje kwam onder een boog door uit op een grote gang. Aarzelend bleven we staan. Er kwam licht door een klein venster. Melanie knipte de zaklantaarn uit.

‘Waar zijn we ergens?’ vroeg Dotte benepen.

‘Even kijken.’ Melanie liep naar het raam en keek naar buiten.

Ze wenkte ons opgewonden en wees naar buiten, met haar andere hand legde ze een vinger voor haar mond.

We verdrongen ons naast haar voor het kleine venster.

Vlak voor ons, net om de binnenhoek, zat een groot raam in de muur van het kasteel. Het raam was verlicht. Voor het raam stond een bed. Op het bed lag een man, zijn hoofd konden we niet zien, maar zijn pik wel. Die stampte in een wilde cadans in de kont van een vrouw, die op hem zat.

‘Ze neuken!’ siste Dotte en greep me vast.

‘Boedi!’ fluisterde Melanie. ‘Kun jij zien of hij in haar gat neukt of in haar spleet?’

‘Kijk, ze worden helemaal wild,’ fluisterde Dotte ademloos. Ze knelde mijn arm er bijna af.

‘In haar spleet!’ concludeerde ik, toen de vrouw voorover boog en haar gatje zichtbaar werd.

‘Wat doen ze nou?’

‘We konden door de twee dichte ramen horen hoe het paar loeiend en jammerend elkaar omklemde, zo heftig bewegend dat de pik van de man uit de vrouw floepte.

‘Hij piest,’ griezelde Dotte.

‘Nee hoor, dat is sperma,’ verbeterde Melanie.

‘Wat is dat?’ vroegen Dotte en ik tegelijk.

‘Sst, straks. Kijken wat ze nu gaan doen.’

Dat was niet veel. De vrouw lag op de man, hij streelde haar bibs en dat was alles.

‘Wat is nou sperma?’ hield Dotte aan.

‘Als een man en een vrouw neuken, komt er sperma uit de pik van de man. Dat heet klaar komen.’

‘Klaarkomen?’ mopperde Dotte. ‘Wat een raar woord.’

‘Hoe weet je dat allemaal?’ wilde ik weten.

‘Dat van dat sperma heeft mijn moeder verteld. Dat het klaar komen heet heb ik een keer gehoord.’

‘Boedi, krijg jij ook sperma als je klaar komt?’

Ik keek Dotte verward aan. ‘Ik weet niet,’ mompelde ik.

‘Natuurlijk krijgt hij sperma.’

‘Ja?’ Dotte keek me nieuwsgierig aan. Ik zakte bijna door de grond van schaamte: ik wist echt niet waar het over ging.

‘O, natuurlijk niet!’ Dotte danste op en neer. ‘Hij moet eerst zijn pik in een spleetje stoppen en dan hard heen en weer gaan. Anders wil het toch niet? Ik bedoel dat klaar komen?’

Ze greep me bij een mouw van mijn pyjama. ‘Kom, we gaan terug naar bed en dan steek jij je pik in mijn spleetje en kom je klaar. Kom je ook, Mel?’

Melanie keek bedenkelijk. ‘Heb je wel gezien hoe groot de pik van die man was? Wel zo dik als... als een winterwortel. Ik heb Boedi’s piemel nooit zo dik en stijf gezien.’

‘O ja, dat was ik vergeten.’ Dotte keek me teleurgesteld aan. Ik kon wel janken. ‘Waarom zou dat zijn, Mel?’

‘Misschien omdat we kinderen zijn,’ opperde die. ‘Kijk, ze gaan weer wat doen!’

Voor onze gretige ogen kroop de vrouw naar voren en de man naar achter.

‘Wat doet hij nou? Hij likt haar spleet! Kijk maar, zijn tong gaat er in en uit,’ fluisterde Dotte. ‘O! Hij steekt zijn vinger in haar gat. Dat vind ik ook zo lekker.’ Ze duwde tegen me aan. ‘Doe je dat ook bij mij?’

Het leek me niks, een spleetje likken waar ook plas uit kwam. Melanie had al een tijdje niets gezegd. Ze stond met open mond naar het paar aan de overkant te staren. Ze likte haar lippen en begon te kreunen toen de vrouw wild op en neer bewoog en allerlei dingen riep die we niet konden verstaan.

‘Ze spreekt Frans!’ zei ik verrast. ‘Dan weet ik wie ze is: de vriendin van Ton.’

‘Ton?’ vroeg Dotte.

‘Ja, Ton, die al die blote vrouwen schildert met hun spleetje open!’ zei Melanie. ‘Je hebt gelijk, Boedi.’

Op dat moment werd het hoofd van de man van onder de vrouw zichtbaar en herkenden we alledrie het gezicht van Ton, een van de nieuwe kunstschilders in de commune.

‘Dus zo gaat dat,’ zuchtte Dotte.

‘Ik heb het ook wel eens anders gezien, hoor,’ zei Melanie bits. ‘Een keer achterin de tuin.’

Ik was niet op mijn gemak. Dotte en Melanie praatten over dat gedoe alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, terwijl ik aanvoelde dat het dat niet was.

De voorstelling was afgelopen. Ton en zijn vriendin verdwenen uit beeld.

‘Kom, laten we terug gaan!’ fluisterde Dotte. ‘Dan gaan we het nadoen, hè Boedi?’

Ik was blij dat Melanie op besliste toon zei: ‘Ik heb weer honger. Zullen we naar de keuken sluipen? Volgens mij komen we in de buurt als we de trap verder af gaan.’

‘Ja, maar als de deur nou op slot zit?’ Dotte voelde duidelijk meer voor haar eigen plan.

‘Ik heb nog meer sleutels.’ Melanie rammelde met het bosje.

‘Kom, schijn jij met de lamp voor ons uit, Boedi?’

Ik begreep dat Melanie eigenlijk een beetje bang was in het donker, maar het niet wilde laten merken.

Ik bescheen de treden achter me terwijl ik voor de meisjes uit

de trap afliep. Hij kraakte nogal, maar daar was niets aan te doen. Dotte had gelijk: er was een gesloten deur aan het eind van de trap. Er ging wel een gang de andere kant op, maar dat gedeelte van het kasteel werd niet gebruikt. De keuken lag ergens achter die deur. Melanie had ook gelijk: een van de sleutels paste. Met moeite wisten we hem om te draaien. Met kloppend hard trokken we de deur open. Het ging heel stroef, maar de scharnieren piepten niet.

We kwamen uit in een halletje dat we kenden: er was een buitendeur aan de ene kant en een deur naar de keuken aan de andere kant.

In de keuken was niemand.

Ik ging op wacht staan, terwijl Dotte en Melanie van alles bij elkaar graaiden. Opgewonden namen we dezelfde weg terug. Melanie vergat niet om de deur weer op slot te doen.

Terug in onze kamer waren we in een juichstemming. We hadden een heel stuk kasteel alleen voor onszelf, we konden gluren naar neukende paartjes en we hadden van alles te eten. De meisjes hadden zelfs een aangebroken fles witte wijn mee gejat, waar we om de beurt een slok uit namen.

De wijn had op mij het effect dat ik slaperig werd, maar de meisjes werden er opgewonden van. Ze wilden van alles met me doen. Vaag glimlachend liet ik hen mijn pyjama uittrekken. Ze gingen hoopvol op mij zitten, maar zelfs Dotte's scherp geurende spleetje boven mijn gezicht hielp niet: ik viel in slaap.

We waren zo op seks gespist dat we het overal zagen. De konijnen, de haan met zijn kippen, honden, katten, koeien verderop in een weiland, ze deden het allemaal. En mensen. We hadden meerdere gluurplekken ontdekt, waar we door ramen konden kijken. We jatten de vogelverrekijker uit de salon mee op onze ontdekkingsstochten. We wisten de plekjes buiten waar de grote mensen in het kasteel met elkaar neukten. 's Avonds laat, als we hoorden dat een feest aan het aflopen was, klommen we uit bed en slopen door het kasteel. Als het buiten warm was verstopten we ons op de plekjes die we wisten.

Uiteindelijk begon het ons een beetje te vervelen. Het was stevast hetzelfde, zeker bij de paartjes die buiten neukten. Ook bij homo's en lesbiennes ging de sjeu er een beetje af. In feite waren de voorstellingen van Ton en zijn Franse vriendin Valerie nog het meest inventief. Ze probeerden telkens andere manieren uit. Dotte's drang om de voorstellingen na te spelen brachten ons, behalve de bijbehorende hitsigheid, een hoop lol en gelach. Het was lekker en het was leuk. Het was nog geen ernst, want mijn pieleke zwol wel een beetje, maar werd niet stijf genoeg voor het echte neuken. We raakten vertrouwd met elkaars lichaam en geheime wensen. Het gaf de meisjes en mij het gevoel dat we bij elkaar hoorden. Ze misten hun ouders daardoor zo weinig, dat als ze zich met hen bemoeiden, ze dat langs zich heen lieten gaan.

Gelukkig kon ik wel bijna altijd bij mijn moeder terecht. Ik was meer verliefd op haar dan op Dotte of Melanie.

3

Bart vond ik een lieve man, maar hij kon aanvallen van wilde drift hebben, nog meer dan Dries. Toch was ik vaak bij hem in de werkplaats te vinden. Ik hield van knutselen. Hij had me een keer zien prutsen en uitgenodigd van hem te leren hoe ik dingen van hout en metaal kon maken. Op mijn achtste kon ik al lassen, op mijn twaalfde was ik sterk genoeg om te leren smeden. Ik heb een keer een fiets met drie wielen achter elkaar en aan beide kanten een stuurwiel in elkaar gelast. Als ik het stuur draaide, ging het andere mee. Het was moeilijk om er op te fietsen, maar na een tijdje oefenen kon ik eindeloos in een heel krap rondje blijven fietsen. Drie wielen waren toch minder handig dan twee: soms raakte het middelste wiel de grond niet en schoot ik met de trapper door.

Ik leerde van Bart ook zink en lood te solderen. Hij had opgemerkt dat ik er van hield om over de ingewikkelde daken van het kasteel te struinen. Ik had geen spoortje hoogtevrees en was lenig als een kat. Weldra kreeg ik klusjes op het dak te doen. Zinken daken repareren, lekke dakgoten dicht solderen, kapotte dakpannen vervangen, daklood aanbrennen. De kasteelbewoners waren me er dankbaar voor, want na een paar jaar van mijn werkzaamheden lekte het nergens meer. Ik leerde van Bart ook hoe ik schoorstenen moest voegen, want sommige van die hoge dingen stonden op instorten.

Het dak was mijn domein. Niemand anders waagde zich op de plaatsen waar ik kwam. Ik zat er vaak en luisterde bij de schoorstenen gesprekken af. Alleen als er mensen ruzie hadden schreeuwden ze hard genoeg dat ik het kon verstaan. Het gaf me heel wat inzicht in de verhoudingen tussen de kasteelbewoners. Veel ruzies gingen er over dat de ander seks had gehad met een ander. Ook die seks kon ik af en toe meebelevén.

Op een dag werd ik geconfronteerd met het verschijnsel familie. Ik had weliswaar in Melanie's boekjes gelezen over vaders, moeders, opa's, oma's, ooms, tantes en vooral nichtjes en neefjes, maar dat nooit op mezelf betrokken. Tot die dag dat er een auto op het voorterrein stopte waar twee oudere mensen uit stapten, een jonge vrouw en twee meisjes. Vanaf het bordes werd geschreeuwd. Twee kinderen kwamen onder luid geroep aanrennen. Iets bedaarder volgden hun ouders. Ik was het gras tussen de bomen aan het knippen met een heggschaar en keek verbaasd toe. De twee aanstormende kinderen riepen 'Opa!' en 'Oma!' en lieten zich kussen en optillen door de twee oude mensen. Daarna was de vrouw aan de beurt. De twee meisjes stonden een beetje afzijdig toe te kijken.

Toen ze allemaal naar binnen waren verdwenen zocht ik Bart op en vroeg er naar.

'O, dat zijn de ouders van Mieke. Met haar zus en nichtjes waarschijnlijk.'

Ik wachtte even met mijn volgende vraag.

‘Zou ik ook een opa en een oma hebben? Ik bedoel, mama heeft toch ook een vader en een moeder?’

‘Ja joh, iedereen heeft ouders. Maar sommige leven niet meer of wonen heel ver weg of...’

‘Of wat?’

Bart trok een diepe rimpel tussen zijn ogen, een teken dat hij op een groot probleem was gestuit. Nu konden er twee dingen gebeuren... gelukkig het tweede. Hij liep naar een oude koelkast en pakte een flesje bier. Buiten ging hij op een gammele stoel zitten, rolde een sigaret en dronk het flesje in een teug leeg.

‘Kijk,’ zei hij schor, ‘ieder kind heeft een vader en een moeder. Soms gaan die dood en ben je als kind alleen. Of ze willen geen kind en geven het weg. Of ze zijn zo slecht voor het kind dat de politie het afpakt en naar een kindertehuis brengt.’

Ik dacht dat ik het begreep. ‘Heb jij in een kindertehuis gezeten?’

Hij knikte stuurs. Ik begreep ook dat hij er niet verder over wilde praten.

‘Ik zie vandaag voor het eerst een opa en een oma,’ hield ik aan. ‘Waarom komen er niet meer?’

‘De mensen die hier wonen gaan liever zelf naar hun ouders en andere familie toe,’ zei Bart nors. ‘We willen hier liever geen familietoestanden.’

‘Wat bedoel je?’

‘Kijk, Boedi, we leven hier zo vrij als een vogeltje. Alle bewoners doen iets met kunst. Dat is een heel apart wereldje, waar

gewone mensen een beetje raar tegenaan kijken. We zijn een commune, dat wil zeggen dat we niet als burgerlijke gezinnetjes leven, maar met ons allen.’

Ik knikte, dat was zo. Ik had dat verschil ook al opgemerkt aan de hand van Melanie’s romannetjes.

‘Er wordt hier eh, nogal vrij omgesprongen met relaties,’ voegde Bart er aan toe. Hij klonk steeds norser, bijna kwaad.

‘Bedoel je dat iedereen seks heeft?’

‘Ja, dat bedoel ik,’ gromde hij.

Niet iedereen. We hadden Bart nooit met een vrouw of een man betrapt. De meisjes waren tot de conclusie gekomen dat Bart geen seks had. Ik schakelde gauw terug naar mijn oorspronkelijke vraag: ‘Ik heb mama nooit gehoord over haar ouders. Zouden die dood zijn?’

‘Vraag het haar zelf. Ik weet het niet. Ik heb ze in ieder geval nooit gezien. Maar Trude gaat vaak genoeg weg, dan zou ze ook haar ouders kunnen bezoeken.’

‘Ik heb mama er nooit over horen praten,’ zei ik verdedigend. ‘Ik zeg niet dat het zo is, ik zeg alleen dat het best zou kunnen.’

‘Nee, vast niet.’ Wie verdedigde ik nou? Mijn eigen overtuiging of mijn moeder? ‘Ze zijn vast dood.’

‘Of in het buitenland.’

‘Ja, dat kan ook, natuurlijk,’ zei ik opgelucht.

‘Vraag het je moeder. Ik weet gewoon te weinig van haar af.’

Opeens kreeg ik het door: Bart had vast een oogje op mam.

Maar ze zag hem niet staan. Ik keek opeens met andere ogen naar Bart. Hij was geen schoonheid. Nors, gedrongen, grimmig gezicht met lelijke plooien, nooit vrolijk. Een soort bom die niet ontploft was.

‘Dank je, Bart.’ Ik wist nu in ieder geval zeker dat hij mijn vader niet was. Mama zou nooit met hem hebben kunnen seksen om mij te maken. Maar ik hield van de man, merkte ik. Ik wilde hem eigenlijk aanraken, maar het was mij duidelijk dat ik dat beter niet kon doen. In plaats daarvan zei ik: ‘Ik wil even wat doen. Zal ik de werkbank opruimen?’

Bart knikte nors. Hij liet altijd zijn gereedschap rond slingeren en hij was elke keer blij als ik alles voor hem opruimde. Ik kon er niet tegen dat alles door elkaar lag.

Ik wist waar alles hoorde te hangen of te liggen en was snel klaar. Tot slot veegde ik de werkbank en de vloer aan.

‘Ik ga even kijken of mam er is. Ik wil toch wel weten of ik een opa en oma heb.’

Bart zei niets, maar hij knikte vriendelijk naar me.

Mijn moeder was nergens te vinden. Ik moest wachten tot ze ging koken, maar dan had ze weer geen aandacht voor me. Ik ging maar in de lege ridderzaal zitten lezen.

Na het eten volgde ik mijn moeder naar haar kamer.

‘Wat is er, Boedi? Je kijkt zo ernstig?’

‘Mam, heb ik een opa en een oma? Jij hebt toch ook een vader en een moeder? Dat zouden dan mijn opa en oma moeten zijn.’

‘Mijn vader is overleden, Boedi. Mijn moeder woont niet in Nederland. Daarom zie ik haar nooit meer.’

‘O? Waarom niet?’

‘Mijn vader en moeder woonden met mij in Tsjecho-Slowakije. In dat land mogen mensen heel weinig. Ik wilde graag weg, naar een kunstacademie in Parijs, maar dat mocht niet. Als je toch probeerde het land uit te komen, kwam je in de gevangenis. Behalve als je braaf was, dan mocht je af en toe mee met een groep naar het buitenland. Ik ook, ik deed of ik heel braaf was. Ik mocht mee met een studiereis van de kunstacademie in Praag naar het Rijksmuseum en andere musea in Amsterdam. Daar heb ik me in het Anne Frankhuis in een kast verstoppt. Pas toen het gesloten was ben ik er uit gekomen.’ Ze lachte. ‘Het alarm ging af, ik schrok me dood. Ik dacht dat de soldaten me hadden gevonden. Het kostte me heel wat moeite om de beveiliging er van te overtuigen dat ik asiel zocht en geen dief was.’ ‘En toen?’

‘Ik heb asiel gekregen en werd toegelaten tot de kunstacademie. Ik kreeg een studiebeurs en verdiende wat bij als fotomodel. Je hebt dus een oma, Boedi, maar wij kunnen er niet naar toe en zij kan niet naar ons toe komen.’

Ik was dik tevreden met het antwoord. Ik had niet echt een behoefte aan een oma, met mam en Hannie in de buurt. Het was meer dat ik vond dat de dingen moesten kloppen, en dat deed het dus.

4

Een van de vaste taken van de kinderen was helpen in de tuin. Na het zwemmen of onze andere manieren om de vroege ochtend door te brengen, huppelden we zingend naar de plek waar Hannelore, onze tuinvrouw, op dat moment bezig was.

Ze was altijd bezig. Van zonsopgang tot zonsondergang groef, wiede, zaaide of oogste de stille vrouw. Ze was de vriendin van Hannelore, onze Duitse harpiste. We noemden haar Lorelei en onze tuinvrouw Hannie.

Bij slecht weer liet Hannie ons zaaïen of plantjes verspenen in de groentekas, of tomaten en komkommers oogsten voor de groenteman, die elke ochtend rond zeven uur met zijn groentewagen, een rode Opel Blitz, de oprijlaan op kwam.

We gingen meestal om een uur of negen een paar boterhammen eten, voordat de volwassenen met hun ochtendhumeur in de keuken verschenen.

Tegen Dries kon je het eerste uur van onze school beter niet praten. We hielden onszelf zolang bezig met lezen, schrijven, rekenen en aardrijkskunde uit boeken. We hadden zijn slechte humeur door schade en schande leren vermijden.

Na enkele koppen koffie en sigaretten, die hij buiten ging staan roken, kwam hij in een beter humeur en begon dan opeens te vertellen. De ene keer over politiek, de regenwouden, de landen waar hij geweest was, een andere keer over muziek en be-

roemde musici die hij kende. Hij was bevriend met beroemde schilders, die af en toe op bezoek kwamen. Na afloop van zo'n verhaal moesten we een opstel schrijven en een collage maken over wat hij verteld had. Daar waren we bij niet al te mooi weer wel de hele rest van de dag mee bezig. Er slingerden stapels tijdschriften door de salon. De boekenkasten stonden vol boeken over kunst, architectuur (onze kasteelheer was architect), muziek en vreemde landen. We trokken de illustraties die we nodig hadden over op calqueerpapier dat we van de kasteelheer kregen, kleurden ze in en knipten ze uit. Bij mooi weer werkten we buiten, op het bordes of in de brede vensterbanken van de ridderzaal. Die had dubbele vensters: eerst deed je de binnenste naar binnen toe open en haakte ze vast in de raamkasten, dan deed je de buitenste naar buiten open.

Er klonk altijd wel ergens muziek. Op zolder was de harp van Lorelei vaak te horen, als ze niet op tournee was. Uit de ateliers klonk soul of Bob Dylan of de Beatles. Ik werd altijd opgewekt van het rauwe geluid van Joe Cocker en melancholiek van de liedjes van Joan Baez en Donovan.

Tegen het avondeten werd er in de huiskamer klassieke muziek gedraaid, waar soms heftig over werd gediscussieerd. Dan werden verschillende platen met hetzelfde muziekstuk vergeleken op twee grammofoons.

De kasteelheer kon zelf ook heel goed piano spelen, alleen geen boogie-woogie of jazz. Satie vonden we alledrie leuk. We deden dan buiten op het terras een soort ballet op zijn muziek.

In de huiskamer mocht niet gerookt worden, zodat de heftige gesprekken vaak naar het bordes verhuisden, waar ze onder het balkon droog stonden als het regende.

Als de eerste etensbel ging renden we naar de keuken om de tafel te dekken. Dat behoorde ook tot onze vaste klusjes.

Mijn moeder was de kokkin van de commune en stond elke dag in potten en pannen te roeren op het oude Aga fornuis. Toen ik sterk genoeg was werd het mijn taak om kolen uit het kolenhok te halen voor het fornuis, dat via allerlei buizen ook nog eens de keuken en de salon verwarmde. In de ridderzaal en de grote hal waren de ouderwetse gietijzeren radiatoren afgesloten. Alleen als het ging vriezen moesten ze een beetje open, maar dan werd de oliestook in de kelder ook aangezet.

Hannie kwam steevast met bloemen uit de tuin om de meterslange tafel in de keuken te versieren. Later, toen er meer kinderen kwamen, bouwde Bart een tweede tafel van sloophout. Melanie en ik mochten aan de tafel van de volwassenen blijven, we waren toen al tien en elf. Dotte vond het leuker bij de kleintjes. Bij ons zou ze de jongste zijn, maar aan de kindertafel was zij de oudste en dus de baas.

Vanaf de daken kon ik door kleine dakkapelletjes zonder glas op zolders komen die niet eens een toegang vanuit het huis hadden. Het waren de plaatsen waar kerkuilen, vleermuizen en zwaluwen broedden. Via een luik kon ik vanaf zo'n afgesloten zolder in het torentje komen. Het stond tegen de ridderzaal

aan, met de voet in de slotgracht. De smalle, stenen wenteltrap was nauwelijks gesleten, zo weinig mensen kwamen er.

De deur onderin was op slot, maar met behulp van Bart's gereedschap wist ik het antieke slot op een dag uit de deur te boren en te zagen.

Bij die gelegenheid kwam mijn lange haar in de motor van de elektrische boormachine. Ik moest het afknippen. Ik was bijna gescalpeerd. Het deed enorm zeer. De stop was gelukkig doorgeslagen, zodat ik niet geëlectrocuteerd was. Ik kon de stop vervangen voordat iemand iets in de gaten had. Het kostte me meer tijd om mijn afgeknipte haar uit de boormachine te prutsen, ik moest het ding er voor open schroeven.

Mijn moeder moest even huilen toen ze mijn verruïneerde haar zag. Ik bekende haar wat er was gebeurd, waardoor ze eerst boos werd, me vervolgens in de armen tegen haar boezem drukte. Het eind van het liedje was dat ze mijn haar vakkundig halflang knipte tot een pagekopje.

Wij, ik bedoel ik en de meisjes, trokken ons daarna soms in de achthoekige kamer bovenin de toren terug. We gingen er lezen als er beneden een zware ruzie was, die meestal gevolgd werd door eindeloze vergaderingen, geschreeuw en een drinkgelag. Vanuit de kelder slopen we met appels, ingemaakt sap en wat we nog meer aan eetbaars konden vinden langs achteraf trappen naar de torenkamer, waar we elkaar met grote schrikogen aankeken als er vaag van beneden glasgerinkel en geschreeuw klonk.